

Nr 409.

Av herr **Magnusson** i Tumhult, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 106, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 14 juni 1918 om fattigvården m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 106 föreslås ändringar i vissa delar av lagen den 14 juni 1918 om fattigvården m. m. i syfte att minska fattigvårdsprocessernas antal samt skriveriet i allmänhet myndigheterna emellan rörande fattigvårdsärenden.

Även om meningarne kunna vara delade beträffande en eller annan detalj i förslaget, torde detta dock i stort sett erbjuda avgjorda fördelar.

I ett par hänseenden anser jag emellertid, att ändringar i Kungl. Maj:ts förslag äro önskvärda.

Det förslag, som jag härmed ämnar framlägga, medför direkt vinst för lagändringsförslagets syfte att minska skriveriet i fattigvårdsärenden, samtidigt som det kommer att medföra vinst i annat hänseende.

Med det senare syftar jag på det förhållandet, som mer och mer börjat uppmärksammas, nämligen att landstingen allt för mycket kommit att beröras av kommunernas fattigvårdsangelägenheter.

Mot principen att landstingen böra ikläda sig en del kostnader för kommunernas fattigvård för att därigenom utjämna dessa kostnader mellan kommunerna är ingenting att invända. Men enligt nu gällande lag — och häri föreslås ingen ändring i Kungl. Maj:ts proposition — har man gått vida längre än som kan betingas av strävandet att utjämna fattigvårdskostnaderna, i det att för vissa slag av fattigvård *all* kostnad skall ersättas av landstinget.

För i fattigvårdslagens § 42 omnämnd vård äger sålunda vederbörande kommun att av landstinget utfå gottgörelse. Det ligger i sakens natur, att behov av utjämning av fattigvårdskostnaderna icke kan föreligga innan ifrågavarande vård pågått under så lång tid, att den verkliga kan sägas hava blivit *kostsam* för kommunen. Därför bör landstinget icke ikläda sig kostnaden förr, än vården pågått en viss tid. Varest en gräns för denna tid skall sättas är svårt att avgöra. Jag tror dock, att man kommer det

lämpliga närmast, om man bestämmer, att ersättning av landstinget kan sökas först efter det vårdtiden överskridit 15 dagar per kalenderår, oavsett om vården pågått i en följd eller i omgångar, och att sådan ersättning skall lämnas endast för den tid, som överskrider dessa 15 dagar.

På så sätt skulle, som jag redan påpekat, landstingens övertagande av kommunernas fattigvårdskostnader inskränkas endast till de avsedda fallen, nämligen då en utjämning av dessa kostnader verkligen är påkallad.

Och kungl. propositionens syfte att minska skriveriet i fattigvårdsärenden skulle härigenom i mycket hög grad tjänas, då alla anledningar för kommunerna att hos landstingen kräva ersättning för kortvarigare vård komme att bortfalla.

Enligt § 41 sista momentet i nu gällande lag — liksom i det föreliggande lagförslaget — skall kommun i vissa fall erhålla gottgörelse för *hälften* av vårdkostnaden.

Jag har här ovan givit uttryck åt den uppfattningen, att man på landstingen lagt för mycket av kommunernas fattigvårdskostnader.

Det är min bestämda mening, att kommunernas behov av utjämning av fattigvårdskostnaderna måste vara väl tillgodosett, om landstinget lämnar gottgörelse för i detta moment berörd vård med *en fjärdedel* av vårdkostnaden.

Men av ett annat och starkare skäl är en sådan ändring nödvändig.

I nämnda moment avsedd vård meddelas å anstalter *inom* vederbörande kommun. Sådana anstalter kunna upprättas endast av de större kommunerna och kunna anordnas på sådant sätt, att dessa kommuner i stor utsträckning skaffa sig rätt till gottgörelse av landstinget. De mindre kommunerna däremot, som icke hava förmåga att upprätta sådana anstalter, ställas utanför möjligheten att få hjälp av landstinget.

En kostnadsutjämning, som sker under sådana former att de större kommunerna gynnas på de mindres bekostnad, är icke riktig.

I anslutning till vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att riksdagen ville för sin del besluta, att i lagen den 14 juni 1918 om fattigvården följande ändringar skola göras:

1) i § 41 sista stycket skall uttrycket "hälften av vårdkostnaden" ändras till "en fjärdedel av vårdkostnaden", samt

2) i § 42 skall införas bestämmelse därom, att ersättning av landstinget skall lämnas först efter det vårdtiden överskridit 15 dagar per kalenderår, oavsett om vården pågått i en följd eller i omgångar, och att sådan ersättning

skall lämnas endast för den tid, som överskrider dessa 15 dagar.

Vederbörande utskott torde benäget utforma lagtexten.

Stockholm den 10 mars 1926.

E. O. Magnusson.

I motionens syfte instämma:

Joh. G. Svensson.

Hjalmar Svensson

i Grönvik.
